

reunir, per primera vegada, distintes localitats amb pas-sat indià amb el propòsit de posar en comú aquells temes que els són pròxims. Les propostes sorgides són engrescadores: crear una ruta de municipis indians a Catalunya, una guia de patrimoni i un diccionari, i tornar el 2006 amb una nova edició del Fòrum. La història dels milers de catalans —molts d'ells de poblacions gironines— que varen marxar a Amèrica, aquell segle XIX, és plena de buits; la feina que queda per fer encara és molta.

La declaració d'inten-cions de la primera edició de la mostra explicitava clarament que, més enllà de crear únicament una fira tradicional, amb mercat, vestits d'època, pro-ductes artesans, recupera-ció de llegendes... (fires que darrerament prolifere-ren arreu de Catalunya i que cerquen, majoritària-ment i lícitament, més el divertiment que el rigor històric), es buscava desenvolupar un model on convergissin, sense tractaments, aquest tipus d'activitat turística que generés riquesa per a la gent del poble (especial-ment per a comerciants, restauradors i hotelers) i l'activitat cultural, essen-cialment d'investigació i divulgació històrica. De moment, a Begur semblen haver-ho aconseguit.

Rosa Gil i Vilà

Sobre la poesia catalana d'ara

Els dies 9 i 10 de setembre passat van tenir lloc a la Casa de Cul-tura de la ciutat, com a celebració del desè aniversari del Festival de Poesia de Girona, les jornades «Ara poesia. Primera Trobada de Poetes dels Països Catalans», organitzades amb cura per Carme Renedo, Roger Costa-Pau, Lluís Freixas i Sebastià Goday.

Va inaugurar-les la pre-sentació de la desena pla-queta *Singulars d'un plural*, que recull els textos selec-cionats a l'esmentat Festi-val. Tot seguit, Enric Sòria va oferir en la seva ponència, titulada «Pel bosc de les paraules», una visió general de la poesia catalana escrita i publicada durant els darrers cinc

anys. Després, prèvia improvisada —a causa de l'absència del presentador previst— però eficient pre-sentació a càrrec de Jaume Subirana i Roger Costa-Pau, els poetes Bartomeu Fiol i Màrius Sampere van recitar una tria dels seus poemes. L'endemà al matí, prou d'hora per ser un dissabte, va esclatar

una petita polèmica al final de la ponència titula-da «La poesia catalana actual: autors i tendèn-cies». Res no feia preveu-re, després de la calmada intervenció de Jaume Subirana, que Manuel Guerrero acabaria el seu discurs amb una referència a «l'entrada del feixisme a la poesia catalana», en al·lusió al manifest de l'antologia *Imparables*. La presència entre els assis-tents de Sam Abrams, un dels responsables d'aquesta antologia, i d'alguns dels poetes antologitzats, com Joan-Elies Adell o Maria Josep Escrivà, va fer que el debat fos, com a mínim, força animat. Des-prés d'un descans, va tor-nar una certa calma amb

Bartomeu Fiol, Jaume Subirana, Roger Costa-Pau i Màrius Sampere

SEBASTIÀ GODAY

la ponència «Tradició i influències en els joves creadors», que va combinar el discurs pausat i tranquil de Jordi Llavina amb l'allau indeturable de noms i dades del veïment Jordi Julià. A continuació del dinar i de la visita comentada per Antoni Albalat a la seva exposició de poesia visual «Cal·limpsests», es van dur a terme dos tallers a càrrec de Rosa Font i Lluís Solà sobre, respectivament, «El procés de l'escriptura», a partir de poemes de Carner, Vinyoli i Sampere, i el poema de Gabriel Ferrater *Cambrà de la tardor*. Després d'una breu pausa, es va desenvolupar una taula rodona moderada per Xulio Ricardo Trigo sobre «L'encaix social de la poesia». Les intervencions, força contrastades, de Marc Romeira, Montserrat Rodés, Maria Josep Escrivà i Sebastià Alzamora van donar pas a un col·loqui prou civilitzat tot i la inoportuna i intempestiva intervenció d'un dels assistents. Si es pogués treure alguna conclusió d'aquesta trobada, que realment sí que va disposar de l'assistència i participació de poetes i lectors de poesia —pocs— de les Illes, del País Valencià i de Catalunya, seria la següent: «Sempre han tingut bec, les oques».

Lluís Lucero Comas

Espais Escrits: el valor dels llocs literaris

El 15 i 16 de setembre, Espais Escrits i la Institució de les Lletres Catalanes organitzaren a Vilanova i la Geltrú el I Seminari sobre Patrimoni Literari i Territori, amb el tema «El valor dels espais literaris».

El 29 d'abril passat es va constituir l'associació Espais Escrits, Xarxa del Patrimoni Literari Català, una entitat sense ànim de lucre que cerca el seu espai en el món cultural català amb la intenció de treballar per a la conservació, el foment, la difusió i l'accessibilitat del nostre patrimoni literari. El grup fundador, presidit per Anna Aguiló, directora de la Fundació Josep Pla, de Palafrugell, es va donar a conèixer en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada. I, tan sols un mes després, l'impuls vital d'aquesta iniciativa ha cristal·litzat en el I Seminari sobre Patrimoni Literari i Territori, on una vuitantena d'especialistes —bibliotecaris, escriptors, filòlegs, gestors culturals i professors universitaris— es van aplegar per reflexionar i debatre sobre «El valor dels espais literaris».

Què són els espais literaris? Són només els llocs físics i tangibles que han estat habitats pels creadors literaris, i que han esdevingut santuaris de peregrinació i de culte? Són referents simbòlics intangibles, que es perpetuen en l'imaginari col·lectiu dels lec-

tors? Els llegats literaris dipositats en arxius i biblioteques? Què o qui decideix quines són les obres i els autors que formen part d'aquest patrimoni literari? Com hem de gestionar i posar a l'abast del públic aquest llegat cultural?

Totes aquestes qüestions, i d'altres, van donar vida a un debat intens i fructífer que, en alguns moments, va derivar cap a la crítica severa a l'actual desballestament del sistema literari català, mancat d'actuacions urgents en diversos àmbits (inversions, editorials i suport dels mitjans de comunicació). Finalment, hi va haver un consens generalitzat quant a iniciatives que cal emprendre, com ara la necessitat de

donar forma i d'estructurar un mapa literari dels Països Catalans que com a eina de treball ens ajudi, si més no, a ser conscients de quina és la nostra realitat actual.

Una anàlisi detinguda dels perills que comporta la gestió intel·ligent del patrimoni ens prevé davant la incipient tendència banalitzadora de la societat actual, però no menys davant l'ús exclusiu i patrimonialitzador per part d'un sector minoritari. Amb raó reclamava algú que la divulgació del patrimoni no està renyida amb el rigor científic, però, en aquest cas concret, cal adonar-se que estem intentant preservar una part de la nostra existència, els nostres referents col·lectius, que han esdevingut immortals a través de l'obra literària dels nostres escriptors, la qual cosa ens obliga a comprometre'ns perquè els nostres espais escrits esdevinguin, cada dia més, els espais llegits del nostre poble.

Isabel Graña

